

قاف

بی شک تو از آواز خروس
با ترمه‌ی قهوه‌ای‌ات گذشته بودی
که هلال حنجره‌ام در ناشتا سوخت
و زانو
تخریب انار بود.
قاف!

از طاق نلبکی
-که مزه‌ی تیغ می‌داد-
در بافت لبانم پژواک العطش شکست
و خون مُردگی زانو هام
از توده‌ی مِشِ شرابی‌ات جا ماند و
سَدِّ قیام شد.
پیراهن گشادم را در ترمه‌ات پیچ
که سخت بوی مذبح می‌آید
و صَفِ خاک سر و نیزه‌ها تکرار پاشنه‌هایم را
-مُرداب خون و جوهر-
نقش می‌بندد

که در سَرِ انگشتانت ضمانتِ شیونِ من شیار بسته بود
و در صدات ریشه‌ی تابستان قوس برمی‌داشت.
قاف!

خَمید آن از سرو
تا سرو
از ناشتا که جوهر و خون بود
وقت قیام دیر
بی شک تو از آواز خروس گذشته بودی
که سخت بوی مذبح می‌آمد.